

Sahte Cennetten Kaçış

—
Türk
Edebiyatı
Roman
—

MÜGE
İPLİKÇİ

Müge İplikçi, İstanbul’da doğdu. Kadıköy Anadolu Lisesi’nden sonra İstanbul Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü’nü bitirdi. İstanbul Üniversitesi Kadın Sorunları ve Araştırma Bölümü’nden ve The Ohio State University’den iki ayrı yüksek lisans derecesi aldı. *Perende* (1998) ile başlayıp *Ah Be Melek’e* (2023) uzanan yoğun bir edebiyat serüveni var. Bu yolculuk esnasında çok sayıda öykü, roman, inceleme ve röportaj kitabı kaleme alan İplikçi’nin kitapları bugüne kadar birçok dile çevrildi ve ödüller kazandı. Ayrıca çocuk ve gençler için de yazmaktan büyük keyif alan yazar, *Uçan Salı* ile başlayan serüvenine en son *Günaydın Bendi*’yi ekledi. Türkiye PEN Kadın Yazarlar Komitesi başkanlığını iki dönem sürdüren İplikçi, Medyascope TV’de “Zeytin Dalı” programını sunmaya devam ediyor. Ayrıca çevrimiçi “Mikroscope” dergisinin de yayın yönetmeni.

DOĞAN YAYINLARI TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Biz Orada Mutluyduk
Ah Be Melek

SAHTE CENNETTEN KAÇIŞ

Yazan: Müge İplikçi
Editör: Aslı Güneş

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Aralık 2025 / ISBN 978-625-5683-61-8
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu
Sayfa uygulama: Taylan Polat
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Sahte Cennetten Kaçış

Müge İplikçi

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Teşekkür

Bu kitabın yazma yolculuğunda bana ilham ve rehberlik eden tüm kaynaklara ve insanlara teşekkürlerimi sunarım. Özellikle, bu kurgunun şekillenmesinde paha biçilmez desteklerini esirgemyen sevgili editörüm Aslı Güneş'e ve Doğan Kitap Yayın Direktörü Cem Erciyes'e ve onların şahsında Doğan Kitap'ın tüm emektar ekibine yürekten teşekkür ederim. Onların katkıları olmasaydı, Sahte Cennet'ten bu çıkışı tek başıma gerçekleştiremezdim.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Kuşlarla konuşan M için...

Her Şey Böyle Başladı

Taşra şehrinin köhne otobüs durağında akşam. Onlar. İkisi. Le-man ve Mahmut...

Şehrin süklüm püklüm sessizliğinde kaybolmuş gibiydiler. Du-rağın etrafındaki eski binalar, sararmış yapraklar ve hafif bir gece rüzgârı, yolculuğa karışacak anıların yankısını taşıyordu. Kız, an-nesini de kaybettikten sonra sığındığı hala ve enişte evinden, da-hası bu köhne şehrin sıradan yaşamından kaçmak için can atıyor, İstanbul'u bir can simidi olarak görüyordu.

Oğlansa, hayatının o zamana kadarki kısmını bu batık, köhne, kasabamsı şehirde geçirmiş ama artık bir şeylerin sonuna gelmişti. Bir gün buradan mutlaka gideceğini bildiği için, nihayet gerçekleş-en bu anda tuhaf bir sarhoşluk içindeydi. Hukuk Fakültesi onun için yeni bir başlangıç olacaktı; bundan adı gibi emindi. Muhte-şem işler başaracaktı. "Hukuk okuyup ne yapacaksın?" diyenlere, "Artık tarlada öldürülen babamın yasını tutmayacağım, hesabını soracağım" diye cevabı yapıştırmaktan korkmuyor, geleceğin sav-cısı olarak gördüğü ismini, daha şimdiden huşuyla bedeninde ta-şıyordu.

Gözünün önünde vurmuşlardı babasını. Adına kan davası denilen bu rezillikten ve üzerine sinen eziklikten kurtulması için, mazbut annesinin tek evladına akıttığı terin haddi hesabı yoktu. Gasilhanede ölüleri yıkayan, örgü ören, çocuk bakan bir kadındı anne. Yeter ki oğlu yetişsindi... Lakin bunu görmeye ömrü yet-memişti. Annesi boyaları dökülmüş gasilhanenin önünde yığılıp

gittikten sonra, etliye sütlüye pek karışmayan kel imamın elinde büyümüştü oğlan; birtakım çarpık çurpuk vasat dini bilgileri içinde taşıyarak. Elbette hem annesinin hem de babasının efkârıyla birlikte...

O sabah özellikle annesinin mezarını ziyaret etmiş ve "Mahmut'un Allah'a emanet anacım" demişti. O zaman annesinin o tanıdık sesini duymuş, "Mahmut'um, ben seni bu dünyayı ve beni kurtarasan diye doğurdum" sözüne sadık kalacağına oracıkta yemin etmişti.

Kızinki ise benzer, başka bir kırık hikâyeydi. Koca dayağından başını kaldıramayan bir anne ve iki kızının, "Nerede akşam, orada sabah" günlüğü, annenin iflas eden ciğerleriyle tutucudan da tutucu hala evinde son bulmuştu. Ablası on beş yaşındayken elli beş yaşında dul bir herifle evlendirildiğinde, o, bir hafta sonra İstanbul'daki teyzesine gitmeye karar vermiş ve bu karar uğruna hayatına kastedecek bütün belaları göğüslemeye yemin etmişti.

Halası ve beter eniştesi "Bu evden çıkarsan bir daha dönemezsin" diye onu tehdit etmiş, o ise "Ulan moruklar, bu eve dönen sizin gibi olsun" diyerek kapıyı kırarcasına çarpıp çıkmıştı.

Böyle kısık ve kırık iki hikâyeydi onlarınki işte.

Kayseri'den gelen otobüsün sesi uzaktan duyulmaya başladığında ikisi de yerlerinden fırladı. Kız, nabzının arasında İstanbul'un kalabalığını hayal ediyordu. Yıllardır kalbini hızlandıran -ama bunu bilmeyen- biriyle aynı yola çıkmanın gizli heyecanı vardı içinde. Oğlansa, otobüsün kapısının açılmasını beklerken, atacağı dev adımlar için içindeki coşkuyu bastırmaya çalışıyordu.

Otobüse bindiklerinde, şehrin karanlığı ve izbeliği geride kaldı. İçerideki loş ışık, yolcuların yüzlerini belirsizleştiriyor, besbelli her biri kendi düşünceleriyle baş başa kalıyordu. Kız pencereden dışarı bakarken, dökük şehrin silueti yavaşça kayboldu. Oğlansa, yanındaki koltukta oturan biri orta yaşlı, diğeri yaşlı iki adamla sohbet etmeye başladı. Kucağında taşıdığı garip paketi sıkı sıkı tutan

yaşlı adamın anlattığı hikâyeler, İstanbul'un büyüsunü artırdıkça artırıyordu.

Yan koltukta oturan bu zat, arada sırada yanındaki adama da dönerek, Boğaz'ın muhteşem manzarasından, adalardan, insanların beklentilerinden hararetle bahsediyordu. Hem de ne bahsediş... Elinde oynayıp duruyordu ışıklar ve otobüsün ritmiyle şekilden şekle giriyordu. O akşam gökyüzü hayali bir tılsımın bin bir tonuna bürünmüş, İstanbul ise adamın ellerinde yıldızlara doğru uzayıp gitmişti. Boğaz'ın sularındaki hayali yansımalar, adaların düşlerde gezinen silüetleriyle birleşerek iki gencin zihninde büyüleyici bir tablo oluşturunuyordu. "İstanbul'un kalabalığından uzaklaşmak isteyenler için adalar da, tıpkı Boğaz gibi, özel bir mücevher kutusu, özel bir sığınaktır" dedi adam. "Her biri, farklı bir hikâye ve beklenti barındırır. Kimi orada efsunlu aşkı bulmayı umar, kimi kaybettiklerini arar; hangisine inanacağını bilemezsin. Velhasıl, neyin yolcusuysan onun yolunda olur, onu mırıldanırsın."

Gözleri parıldarken, sanki o an anlattığı yerlerin ve duyguların sessizliğinde kaybolmuş anılarını canlandırıyordu adam. Dediğine göre ne indi ne cin, sadece Efsunlu (bu konuda dalga geçmediğini ısrarla belirtiyordu) Kuyumcu Cengiz'di o ve hizmetlerindeydi. "Üzölmeyin, evden ayrılmıyor, eve gidiyorsunuz gençler" derken bile ayrı bir havası vardı.

Otobüs yolcularının çoğu, Kayseri otogarından otobüse binmiş bu garip paketli adamdan ve tavırlarından örkmüş olsa da, özellikle bu iki genç için yaşlı adam olsa olsa bir vahaydı. Efsun, özledikleri şeydi; mücevher kutusu ise, neredeyse, bekledikleri, umdukları sığınak, bir vaat.

Yol boyunca geçmişini düşündü kız.

Tüm bunlara karşın İstanbul'un sunduğu belirsizlik daha cazipti. Yıllardır hayatını yanında bir sığıntı gibi yaşamak zorunda kaldığı halası ve eniştesinin baskısı altında geçirdiğini düşündükçe, kapağı atmaya planladığı o büyük şehir ona şimdiden garip bir gü-

ven aşıliyordu. Annesiz babasız büyüyen bir çocuk için fazla cesur, yapay bir özgüvendi bu; ama kız bunu sevmeyi ve kuşanmayı çok erken yaşlarda öğrenmişti.

Gece ilerledikçe, otobüs motorunun sesi yolun rehavetiyle başka bir tınıya dönüştü. Kız ve oğlan her yeni durakta yeni yüzler tanıyor, yepyeni hayaller kuruyorlardı. Bu yolculuk, onları hem geçmişlerine hem de gelecekteki düşlerine yaklaştırıyordu. Ve belki de, birbirlerine söylemedikleri içsel keşifler sırasında -yine- aralarındaki bağ da sessizce güçleniyordu.

Otobüs, yolda verdiği son molada dinlenme tesisine yanaştığında, kız, oğlanın yanına gidip aynı şehirden bindiklerini, aslında uzaktan akraba bile sayılabileceklerini söyledi. İşte itiraf! Ve böylece yıllardır aynı şehrin tozunu yutan ama birbirleriyle hiç konuşmamış bu iki genç insan, uzak-yakın tanışlar üzerine, bir sayfanın kenar süsünü bir kuyumcu titizliğiyle oyar gibi, bu yeni frekansta konuşmaya başladılar.

Kız, "Benim büyük babaannem ile senin büyük deden kuzenmiş. Yani, bir şekilde akrabayız" diye lafları ağzında geveledi.

Oğlanın gözleri bu sözler karşısında parladı. "Aaaa! Yıllardır aynı yerde yaşıyoruz ve hiç konuşmamışız. Hale bak ya!" dedi. İkisi de gülümseyerek, kasabamsı şehrin tanıdık mekânlarından bahsetmeye başladılar bu kez.

Kız, "Senin en sevdiğin yer neresiydi?" diye sordu.

Oğlan, "O köhne şehri pek sevmem ben ama yine de söyleyeyim... Park. Orada çocukken çok vakit geçirirdim. Ağaçların altında oturup düşüncelere daldım. Ama dahasını da yapardım" diye yanıtladı.

"Neyi?" diye sordu kız.

"Şimdi sana tuhaf gelecek ama, gasilhanenin oraya çok yakındı park..."

Kafasını kaşıdı kız. "Aaa, galiba" dedi. "Yine de tam emin olmadım. Rahmetli annem dışında gasilhaneyle pek alakam olma-

dı bugüne kadar. O da o kadar garibandı ki... Garibanlığı her şeyi örttü, toprak oldu ona." O sırada aralarından bir otobüs anonsu geçti. Sustular.

"Ben de annemden ötürü orayı çok iyi bilirim" dedi oğlan. "Annem orada ölü yıkardı. Kadın bedenlerini. Anneninkini de yıkamıştır belki."

Kızın yüzünde tuhaf, hüznü, turuncu ışıklar geziniyordu şimdi. Oğlana kendini daha da yakın hissetti. Kaba otobüs anonsunun sestten gece ışıklarına evrildiği zamanlardandı.

"O ölüp gittikten sonra parka gittiğimde, orayı uzaktan seyrederken hep şunu düşünürdüm: Bir gün hepimiz oraya geleceğiz ve yıkanacağız" dedi oğlan ve kızın yüzüne baktı. Kız hayran hayran onu izliyordu.

"Ve şimdi yine tuhaf gelebilir sana ama annemin o bedenleri yıkayarak benim gelecekteki bütün günahlarımı temizlediğini düşünürdüm. Farklı kadın bedenlerinde hayal ederdim kendimi. Yıkanır, arınırdım. Ve o hayallerde her seferinde beni annem yıkardı. Dediğim gibi, sana ürkütücü gelebilir bu."

"Yok" dedi kız. "Hiç de değil. Tam tersi, bu şimdiye kadar duyduğum en tuhaf ve aynı zamanda en güzel tarif; günahlarımızdan arınabilmemiz için."

"Evet günahlar" dedi oğlan. Sonra ikiletmeden sordu: "Büyük bir günahın olsun ister miydin?"

"Bilmem pek düşünmedim" dedi kız. "Belki... Ya sen?"

"Ben isterdim" dedi oğlan, tereddütsüz. "Hem de çok isterdim."

Ne isterdin, diye sormadı kız. Bir karadelikten gelen, gözle görülmez bir ışık zerreciği -sanki yalnızca birbirine benzeyen varlıkları seçen, yüksek enerjili bir atom parçacığının da parçacığıymış gibi-içlerinden geçip gitti.

"Ben en çok kütüphaneyi seviyorum. Kitap için değil... Orada saatlerce uyuyabiliyorum. Herkesten uzak, kendi dünyamda kayboluyorum" dedi kız.

"Ah, kütüphane! Köhne möhne ama orada ben de çok zaman geçirdim. Haklısın, orada çok güzel uyunuyor! Belki de haberimiz olmadan karşılaşmışızdır" dedi oğlan. "Yani mışıl mışıl uyurken... Rüyalarımızda..."

Gülüştüler.

Mola bitmek üzereyken kız, "Biliyor musun, bu kadar zaman birbirimizi tanımadan yaşamamız çok tuhaf. Ama şimdi seninle böyle konuşabilmek, bu şekilde tanışmak çok güzel" dedi.

Oğlan, "Aynen öyle" diye yanıtladı, kafasını kaşıdı.

Sonunda, otobüs İstanbul'un sınırlarına vardığında, her ikisinin de gözleri parlıyordu. Şehir, ışıklarıyla ve birazdan hemhal olacağı gündüz kalabalığıyla onları karşılamak üzereydi. Artık yeni bir hayatın eşliğindeydiler. Geçmişin ağırlığını geride bırakıp geleceğe adım atmanın heyecanıydı bu. İstanbul, onlara belirsiz ama umut dolu bir yol sunuyordu besbelli.

Harem'deydiler şimdi. Hem Kuyumcu Cengiz'le hem de yanındaki eczacı Seyyit Bilge'yle vedalaştılar. Cengiz onlara efsunlu bir gelecek diledi.

"Arada dükkâna gelin gençler" dedi. "Bu işi burada bırakmayalım."

Onlar da "Tamam" dediler. "Merak etme geliriz."

Cengiz onları süzdü. İçinden "Keşke..." dedi. Keşkesinin ne olduğunu çok iyi biliyordu. Karanlık bilirdi.

İki gençti, Leman ve Mahmut. Engine bakarak, umutla... Denizin hemen yanı başında.

Ama.

Ama!

Mahmut ve Leman, İstanbul'un kalabalık ve hareketli Harem Garı'na ayak bastıkları an, gök gürültüsü gibi bir patlama sesi kulaklarını çınlattı. Gözleri korkunun sesiyle açıldı, hemen oraya, sesin kaynağına döndüler. Rus bandıralı Meçta ob Arese -yani Ares'in Düşü- alevler içinde kıvılcımlar saçmaya başlamıştı. İlk

başta ne olduğunu kavramaya çalıştılar ama kalabalıktaki panik hızla, dalga dalga yayıldı. İnsanlar, haykırışlarla, çaresiz çığlıklarla kaçıırken Mahmut, Leman'ı güvenli bir yere yönlendirmeye çalıştı. Nafile!

Patlama sonrası yükselen dumanlar gökyüzünü daha da karartırken, zaman durmuştu. Ne kadar geçti, kestirmek güç. Güvenlik görevlileri ve itfaiye ekipleri olay yerine usul usul gelmeye başladığında, Mahmut ve Leman kalabalığın arasından sıyrılıp uzaklaşmaya çalışıyordu. Akıllarında yalnızca tek bir düşünce vardı: Oradan bir an önce kaçmak!

Ancak kader devredeydi ve onlara başka bir sürpriz hazırlamıştı bile. İşte tam o sırada bir başka devasa patlama daha gerçekleşti. Bu ikinci patlamanın şiddeti, onları bambaşka bir dünyanın içine çekecekti.

Çekmek ki ne çekmek...

Bu özel bünyede gezinen bilinç kaybı, yalnızca bedensel bir durum değil, aynı zamanda ruhsal bir deneyimdi. Mahmut ile Leman, ikinci patlamada birden yukarı, gökyüzüne doğru yükselirken buldular kendilerini. Gökyüzü, sonsuz olasılıkların ve hayallerin yansımasıydı. Uçarken, bedenlerini sarsan bir rüzgârla karşılaştılar; tüm tenlerini okşayan, tüylerini diken diken eden harlı bir yeldi bu. Son nefeslerini veriyorlarmışçasına bir histi; kendilerine bir dayanak aramaya başladılar. Fakat basınç, onları yalnızca yukarı kaldırmakla kalmadı -bir an sonra benzer bir ters basınçla, bulundukları yerden aşağıya doğru inmeye başladılar. Gökyüzü artık sabahın tazeliğiyle buluşan renklerle doluydu. O renkler, üzerlerine sarılan el işi bir şal gibi usul usul omuzlarından dökülürken, kendilerini yeniden Harem'in zemininde buldular.

Dahası da oldu. Bastıkları zemin hareketlenmeye başladı. İndikçe, yeraltına doğru bir göç husule geldi. 1, 2, 3, 4, 5 metre derinliğe indiklerinde saymayı bıraktılar; kendilerini kaybettikleri bir noktaya doğru evrildiler. Artık hiçbir şeyi göremiyor, duyamıyor-

lardı. İkinci patlamanın yarattığı bu yeni basınç dalgası, onları çevreleyen gerçekliği sarsmakla kalmadı, bulundukları ana karşı sağır da etti.

Mahmut ve Leman, bedenlerinin ağırlığını hissedemez hale geldiler; sanki yerçekimi var olmaktan çıkmıştı. Zihinleri patlamanın yarattığı korku ve şaşkınlıkla dolup taşarken, aniden her şey karanlığa gömüldü. Zaman durmuştu; durdu, bekledi, saniyeler, dakikalara dönüştü ve bu an sonsuz bir boşlukta kayboldu.

Baygındılar ama bir yandan da ayıktilar. Bu boşluk kısa bir süre sonra onları daha da aşağı çeken garip bir manyetik güçle karşılaşmalarına yol açacaktı. Nereye gittiklerini tam olarak bilemeden derinlere inmeye başladılar. Derinleştikçe sesler değişti, derinin rengi bile farklılaştı. Sanki iki köstebek gibi, aşağı indikçe yaşamları da onlarla birlikte ağır ağır iniyordu. Artık durdurulamaz hale gelmişlerdi. Bu akış, bilinçlerinin en son noktasındaki karanlığı gören bir “gidişti”.

Nihayet durduklarında, yeryüzünün dibine indikleri ve magma'nın derinliklerine vardıkları düşüncesiyle ayakları balçığa saplandı. Bu balçık, bir anlamda kötüydü ama diğer yandan yaşamın bir sembolüydü. O kadar derindeydiler ki bilinçleri kapalıydı ama kapalı olduğunu bilecek kadar tuhaf bir iç bakışa da sahiptiler. Mahmut ve Leman birbirlerini görüyorlardı şimdi; gözleriyle, ruhlarıyla birbirlerinin varlığını hissediyorlardı.

Yerdeki balçık, belki de bir önceki otobüs molasında sözünü edip durdukları günahların bir yansımasıydı. Bir an için, bu günahların aslında sevap da olabileceği düşüncesi geçti zihinlerinden. Zerrelerin ışık olarak bedenlerinden geçişi gibi, Mahmut Leman'a; Leman da Mahmut'a, bu akış içinde bağlanıyordu. Yakın ve uzak geleceği görmek artık kaçınılmazdı. Mahmut'un mırıldandığı dünyadaki bütün dinler, Leman'ın hayatına girip çıkan tüm teyzeler, bir adadan bakıldığında görülen deniz suları, Mahmut'un keşfettiği bütün yücelikler... Her biri, Leman ile

Mahmut'un içinden geçiyor, o karanlık "kutu"nun içinde şuh bir biçimde dans ediyorlardı.

Mahmut ve Leman, anılarına, hayallerine, korkularına dair kesitler görmeye başladılar. Birbirleriyle olan ilişkileri, yaşadıkları anlar ve geleceğe dair beklentileri zihinsel bir tabloya dönüşüyordu. Bu karanlık ve belirsiz ortamda, kendi iç dünyalarında yitip gitmişlerdi artık. Kendi kimlikleriyle yüzleşmek, belki de hayatlarının dönüm noktası olan bu anı anlamaya çalışmak yerine, teslim olmayı seçtiler.

Ve sonunda, ileride bambaşka bir ışığın varlığını sezdiler. O ışığa doğru, önce ağır ağır, sonra giderek hızlanarak yürümeye başladılar -kendi zihinlerinin içinde.

Nihayet, orada onları bekleyen...

Nihayet onun...

Nihayet o.

Oydu.

Onun

Kuyumcu

Efsunlu

Cengiz

ve paketi

olduğunu fark ettiler.

Cengiz paketi açtı. İçinden göz alıcı bir kutu çıktı. Lamı cimi yoktu; dünyanın en güzel mücevher kutusuydu bu.

Patlamanın Mahmut ve Leman'ın zihinlerinde yarattığı boşluk ve belirsizlik, Cengiz'in onları kendi dünyasına -ve dolayısıyla tarikatına- dahil etmesi için mükemmel bir zemin hazırlamıştı. İkili, Cengiz'in sunduğu İlmi Hoca Tarikatı'nın sırlarını keşfederken, farkında olmadan kendi kimliklerini de yeniden tanımlamak zorunda kalacaktı. Cengiz, onları içine çekerken aynı zamanda içsel çatışmalarını ve korkularını da kullanarak kendi amaçları doğrultusunda yönlendirecekti.

Selin bir gazetecinin merakıyla başladığı yolculuğun sonunda, kendini bir tarikatın karanlığında ve yalancı bir aşkın kollarında bulur. Margaret Atwood'un *Damızlık Kızın Öyküsü*'ndeki gibi, kadın bedeninin bir ideolojinin taşıyıcısına dönüştürülmek istendiği tarikatın "Frekans Odası"nda hafızası, iradesi ve kimliği parçalanır. Selin'e yardım edebilecek tek kişi ise yıllardır yanında duran arkadaşı Handan'dır.

Handan, Selin'i ararken tarikatın karanlık odalarından ülkenin bilinçaltına uzanan yolculukta yalnızca bir kadının kayboluşunu değil, aynı zamanda bütün bir yapının nasıl çalıştığını, kadınları nasıl susturduğunu ve nasıl yönettiğini de görür.

Yaşar'ın manipülasyonu, tarikatın baskısı, çökmüş bir aile düzeni, kırılğan ilişkiler, bir bebeğin belirsiz geleceği...

Selin karar vermek zorundadır: İtaatin konforu mu, isyanın özgürlüğü mü?

Sahte Cennetten Kaçış, bir kadının zihinsel, duygusal ve fiziksel kuşatılma süreçlerinin; dostluğun ve dayanışmanın var ettiği küçük ama kararlı direnişlerin; sarsıcı bir manipülasyon döngüsünden çıkma çabasının hikâyesi.

